

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 219/2021
10.08.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Добриле Страјина и Божицара Вујичића, чланова већа, са саветником Драгицом Вранић, као записничарем, одлучујући о захтеву АА из ..., ..., кога заступа пуномоћник Иван Максимовић, адвокат из ..., ..., за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда – Одељења у Нишу II-2 У 6365/2019 од 13.05.2021. године, са противном странком Републичким геодетским заводом, Београд, у предмету престанка радног односа, у нејавној седници већа одржаној дана 10.08.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА**.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим диспозитива, одбијена је тужба подносиоца захтева поднета против решења Републичког геодетског завода 07 број 118-10/2019-2 од 06.03.2019. године, а ставом другим диспозитива, одбијен његов захтев за накнаду трошкова управног спора. Решењем Републичког геодетског завода 07 број 118-10/2019-2 од 06.03.2019. године, ставом првим диспозитива, утврђено је да тужиоцу, овде подносиоцу захтева за преиспитивање судске одлуке, пољопривредном техничару, државном службенику у Републичком геодетском заводу, распоређеном на радном месту за ... у Служби за катастар непокретности ..., у звању ..., привремено распоређеном на радном месту за ... у Служби за катастар непокретности ..., у звању ..., који је удаљен са рада почев од 08.02.2019. године на основу пресуде Вишег суда у Нишу СПК По 4 број 126/18 од 17.12.2018. године, престаје радни однос закључно са 13.02.2019. године, а ставом другим диспозитива је утврђено да му радни однос престаје по сили закона због осуде на казну затвора у трајању од шест месеци.

У захтеву за преиспитивање побијане пресуде поднетом због повреде закона, подносилац истиче да је оспорено решење донето 06.03.2019. године, а да му је тим решењем радни однос престао закључно са 13.02.2019. године, дакле ретроактивно. Поставља питање шта је са периодом до 06.03.2019. године у ком је он остваривао права из радног односа, па тако и зараду и за који су му плаћени порези и доприноси. Указује да је оспорено решење незаконито јер не садржи утврђење чињенице да ли је тужилац недостојан за обављање послова државног службеника код туженог и констатацију основа који га чини недостојним. Сматра да је побијана пресуда незаконита и зато што Управни суд није одржао усмену јавну расправу и одбио је

његов предлог да се обави саслушање странака. Оспорава и одлуку о трошковима садржану у побијаној пресуди. Предложио је да суд захтев уважи и побијану пресуду преиначи или укине.

Противна странка, у одговору на захтев, предлаже да суд исти одбије као неоснован.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, а у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" број 111/09), Врховни касациони суд је нашао да је захтев неоснован.

Према разлозима образложења побијане пресуде, имајући у виду утврђено чињенично стање, и то чињеницу да је пресудом Вишег суда у Нишу, Посебног одељења за сузбијање корупције СПК По 4 број 126/18 од 17.12.2018. године, тужилац осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци коју ће издржавати у просторијама у којима станује, због извршеног продуженог кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика и цитирану одредбу члана 131. став 1. тачка 2) Закона о државним службеницима („Службени гласник РС“ бр. 79/05... 95/18), Управни суд налази да је оспореним решењем туженог органа правилно примењен закон, на правилно и потпуно утврђено чињенично стање. Управни суд је нашао да се неосновано у тужби наводи да је решење незаконито јер је као датум престанка радног односа утврђен датум који претходи дану доношења оспореног решења. Ово стога што је наведеном одредбом Закона о државним службеницима императивно прописано да ће државном службенику радни однос престати, по сили закона, даном правноснажности пресуде, у случају да буде осуђен на казну затвора од најмање шест месеци, или му је изречена условна осуда на казну затвора од најмање шест месеци без обзира на период проверавања за учињено кривично дело које га чини недостојним за обављање послова државног службеника. Како је у оспореном решењу наведено да је тужилац правноснажно осуђен за извршење кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. КЗ у вези члана 61. Кривичног законика, те је прецизно описано на који начин је тужилац управо у вршењу послова државног службеника извршио кривично дело, по оцени Управног суда, нису основани ни наводи тужиоца да није конкретно наведен основ за престанак радног односа, односно да није утврђено да је у питању кривично дело које га чини недостојним за обављање послова државног службеника.

Оцењујући законитост побијане пресуде, Врховни касациони суд налази да је иста донета без повреда правила поступка и уз правилну примену материјалног права.

Одредбом члана 131. став 1. тачка 2) Закона о државним службеницима ("Службени гласник РС" бр. 79/05... 95/18) прописано је да државном службенику престаје радни однос по сили закона ако буде осуђен на казну затвора од најмање шест месеци или му је изречена условна осуда на казну затвора од најмање шест месеци без обзира на период проверавања за учињено кривично дело које га чини недостојним за обављање послова државног службеника – даном правноснажности пресуде.

Имајући у виду цитирану законску одредбу, те чињеницу да је правноснажном пресудом Вишег суда у Нишу, Посебног одељења за сузбијање корупције СПК По 4 број 126/18 од 17.12.2018. године, која је постала правноснажна 13.12.2019. године, подносилац захтева осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци, коју ће да

издржи у просторијама у којима станује, правилно је по налажењу Врховног касационог суда, Управни суд оценио да је оспорено решење туженог органа о престанку радног односа подносиоцу захтева даном правноснажности пресуде 13.12.2019. године, у свему правилно и на закону засновано, па су супротни наводи захтева неосновани.

Суд је ценио наводе захтева којима се указује на доношење решења са ретроактивним важењем, с обзиром на то да је решењем које је донето 06.03.2019. године утврђено да је подносиоцу захтева радни однос престао 13.02.2019. године, а да му је у међувремену исплаћена зарада и да су уплаћени доприноси, па је нашао да ови наводи нису од утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења и побијане пресуде имајући у виду изричиту одредбу Закона о државним службеницима из члана 131. став 1. тачка 2), којом је прописано када државном службенику престаје радни однос по сили закона. Сем тога, фактички рад за који је запослени остварио право на плату, не може бити предмет овог спора, нити је од утицаја на законитост оспореног решења.

Управни суд је у побијаној пресуди навео разлоге којима се руководио приликом решавања предмета спора без расправе, које у свему прихвата и Врховни касациони суд.

Без утицаја су на другачију оцену основаности поднетог захтева и наводи подносиоца да у оспореном решењу није утврђено да ли је недостојан за обављање послова државног службеника, јер из одредбе члана 131. став 1. тачка 2) Закона о државним службеницима, на основу које му је престао радни однос, произлази да се тај кумулативни услов односи само на случај престанка радног односа због изречене условне осуде на казну затвора а не и на случај престанка радног односа због изречене безусловне казне затвора од најмање шест месеци.

Имајући у виду све изложено, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 55. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
дана 10.08.2021. године, Узп 219/2021

Записничар,
Драгица Вранић,с.р.

Председник већа – судија,
Катарина Манојловић Андрић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић